

rozhodnouti, dal doplniti způsobem takovým, aby mohla býti postačitelým a spolehlivým podkladem pro jeho výrok. To plyne z toho, že řízení správní jest ovládáno zásadou oficiálnosti a že úřad správní vyšší stolice, když k němu sporná věc dojde, musí sám upravit právní poměr, o který jde, pročez nemůže být omezen na pouhé přezkoumání důvodů nižší instance. Proto nelze v okolnosti, že po vydání rozhodnutí prvě stolice bylo o žádosti zúčastněné strany zavedeno řízení za účelem doplnění skutkové podstaty, spatřovati ani nezákonnost, ani vadu řízení.

Jako vadu řízení vytýká stížnost, že zúčastněná strana nezapravila u stěžujícího si společenstva před podáním žádosti o koncesi poplatek inkorporační a k žádosti té nepřiložila stvrzenku, že poplatek ten složila.

Jest ovšem pravda, že uchazeč o koncesi má dle ustanovení 2. odst. § 107 ž. ř. v žádosti za koncesi prokázati, že inkorporační poplatek u místně příslušného společenstva složil. Když však tak neučiní a úřad mu přes to koncesi udělí, nezakládá postup ten vadu řízení a nemá za následek neplatnost uděleného živn. oprávnění, neboť zapravení inkorporačního poplatku není podmínkou samostatného provozování živnosti. Předpis, že složení poplatku má se vykázati již v žádosti za koncesi, sleduje jen účel, aby zapravení poplatku bylo zabezpečeno a aby odpadlo vymahání jeho, když se koncese udělí. — — —

Č. 4450.

Ž i v n o s t e n s k é p r á v o: * Okolnost, že po právu trvá hostinská koncese pro určité místnosti, není sama o sobě důvodem, aby pro tyto místnosti odeprěna byla stejná koncese jinému uchazeči. (Otázka, nevadilo-li by tomu skutečné provozování živnosti, nebyla řešena.)

(Nález ze dne 26. února 1925 č. 3855.)

V ě c: Josef F. v Ž. (adv. Dr. S. Reiner z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o koncesi hostinskou a výčepnickou.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byl pořadem instančním potvrzen výměr osp-é v Ž. ze 17. února 1923, kterým byla st-li odeprěna koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické v domě čp. — v Ž. Výrok byl odůvodněn tím, že pro touž místnost byla výměrem okr. hejtmanství v Ž. z 21. prosince 1909 udělena zemřelému Bedřichu V. koncese stejného druhu a že výměrem osp-é z 30. ledna 1923 bylo vzato na vědomí, že tato živnost bude dále provozována v téže místnosti na účet nezl. dětí zemřelého Bedřicha V., takže pro týž dům a pro tytéž místnosti nelze uděliti ještě druhou koncesi.

Proti tomu namítá stížnost na nss podaná, že nezl. děti zemřelého Bedřicha V. ve zmíněném domě živnost hostinskou provozovati nebudou a nemohou, nemajíce v domě tom žádných místností k dispozici. — —

O této námitce uvážil soud, že v živn. řádě není obsaženo ustanovení, dle něhož by bylo současné provozování dvou živností v téže místnosti nepřípustno. Naopak z § 21 c), jenž stanoví, že živnost sprostředkování služeb a míst smí býti jen se zvláštním povolením zsp-é

provozována v téže místnosti zároveň s jinou živností, se podává, že zákon zásadně stojí na stanovisku, že provoz takový je přípustný a že je třeba speciálního výslovného předpisu, aby byl v případě, který v cit. § je upraven, zamezen. V daném případě shledával úřad důvod, pro který st-li odepřel žádanou koncesi, v tom, že pro tytéž místnosti udělena byla a po právu ještě trvá koncese propůjčená zemřelému B. V.-ovi. Leč tato okolnost nemůže dle úvah svrchu vytčených odůvodniti zamítavé rozhodnutí žádosti st-lovy.

Otázka, zda by skutečné provozování živnosti hostinské a výčepnické bylo snad překážkou, aby novému uchazeči byla udělena pro tutéž místnost táž koncese, nebyla ve správním řízení řešena a následkem toho nemohl se jí ani nss zabývat.

Z uvedeného důvodu bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 o ss.

Č. 4451.

Živnostenské právo. — Administrativní řízení:
I. Výnos min. obch. z 19. února 1922 č. 5538 o živnostech hostinských nemá povahu závazné právní normy. — II. K výkladu pojmu »potřeby obyvatelstva« v § 18 živn. ř. na rozdíl od »místní potřeby«.

(Nález ze dne 26. února 1925 č. 3856.)

V ě c: Společenstvo hostinských a kavárníků v M. (adv. Dr. Jan Žáček z Prahy) proti ministerstvu obchodu o koncesi hostinskou a výčepnickou.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Osp v M. výměrem z 10. července 1922 odepřela tělocvičné jednotě »Sokol« v R. koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické v projektované novostavbě sokolského domu v R., poněvadž potřeba obyvatelstva pro udělení žádané koncese tu není.

Rozhodnutím zsp-é z 26. listopadu 1922 bylo vyhověno odvolání tělocvičné jednoty »Sokol«, poněvadž poměry, ke kterým při udělování hostinské koncese dle § 18 živn. řádu hleděti dlužno, nejsou v daném případě příznivému vyřízení žádosti na překážku.

Nař. rozhodnutím zamítlo min. obch. odvolání podané stěžujícím si společenstvem.

O stížnosti uvažil nss toto:

Nezákonnost spatřuje stížnost především v tom, že nař. rozhodnutí jest v rozporu s předpisy obsaženými ve výnosu min. obch. z 19. února 1922 čís. 5538. Výtku ta jest bezdůvodná. Nejde o nějaké vl. nařízení ve smyslu § 84 ústavní listiny, nýbrž o pouhý výnos úřadu nadřízeného, kterým byly úřadům podřízeným dány pokyny, jak si mají počínati při vyřizování žádostí o udělení koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické. Takovýto interní výnos nemá povahy všeobecně závazné normy a nedbání jeho nezakládá nezákonnost.

Jako další nezákonnost vytýká stížnost, že úřad si nesprávně vyložil pojem místní potřeby, jež dle § 18 ž. ř. jest předpokladem udělení koncese. Stížnost má za to, že pod pojem ten dlužno subsumovati